

Sentencja

- 1) Dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że wynajem nieruchomości przez spółkę holdingową na rzecz jej spółki zależnej stanowi „uczestnictwo w zarządzaniu” tą ostatnią spółką, które należy uznać za działalność gospodarczą w rozumieniu art. 9 ust. 1 owej dyrektywy, rodzącą prawo do odliczenia podatku od wartości dodanej (VAT) od wydatków poniesionych przez spółkę w celu nabycia udziałów lub akcji tej spółki zależnej, gdy to świadczenie usług ma charakter stały, jest realizowane odpłatnie i podlega opodatkowaniu, czyli gdy ów wynajem nie był zwolniony, oraz gdy istnieje bezpośredni związek pomiędzy usługą świadczoną przez usługodawcę a otrzymanym od usługobiorcy ekwiwalentem świadczenia. Koszty związane z nabyciem udziałów lub akcji w spółkach zależnych poniesione przez spółkę holdingową biorącą udział w zarządzaniu tymi spółkami poprzez wynajmowanie im nieruchomości i w związku z tym wykonującą działalność gospodarczą powinny być uważane za należące do kosztów ogólnych tej spółki holdingowej, a VAT zapłacony od tych kosztów, co do zasady, powinien podlegać pełnemu odliczeniu.
- 2) Koszty związane z nabyciem udziałów lub akcji w spółkach zależnych poniesione przez spółkę holdingową biorącą udział w zarządzaniu tylko niektórymi z tych spółek i w związku z tym niewykonywającą działalności gospodarczej względem pozostałych powinny być uważane za należące do kosztów ogólnych tej spółki holdingowej jedynie częściowo, co oznacza, że VAT zapłacony od tych kosztów może zostać odliczony tylko proporcjonalnie do kosztów należących do działalności gospodarczej, zgodnie z kryteriami podziału określonymi przez państwa członkowskie, które przy korzystaniu z tego uprawnienia powinny uwzględniać cel i systematykę rzeczony dyrektywy i na tej podstawie określić sposób obliczania obiektywnie odzwierciedlający część wydatków faktycznie przypadających odpowiednio na działalność gospodarczą i działalność niemającą charakteru gospodarczego, czego zbadanie należy do sądu krajowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 269 z 14.8.2017.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 5 lipca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln – Niemcy) – Verein für lauterer Wettbewerb eV / Princesport GmbH

(Sprawa C-339/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Nazewnictwo włókien tekstylnych i odnośne wymogi w dziedzinie etykietowania i oznakowywania – Rozporządzenie (UE) nr 1007/2011 – Artykuły 7 i 9 – Czyste wyroby włókiennicze – Wyroby włókiennicze składające się z wielu włókien – Sposoby etykietowania lub oznakowywania]

(2018/C 301/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Verein für lauterer Wettbewerb eV

Strona pozwana: Princesport GmbH

Sentencja

- 1) Artykuł 4 oraz art. 14 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1007/2011 z dnia 27 września 2011 r. w sprawie nazewnictwa włókien tekstylnych oraz etykietowania i oznakowywania składu surowcowego wyrobów włókienniczych, a także uchylecia dyrektywy Rady 73/44/EWG oraz dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 96/73/WE i 2008/121/WE w związku z motywem 10 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że nakładają one ogólny obowiązek etykietowania lub oznakowywania w celu podania składu surowcowego wszystkich wyrobów włókienniczych, w tym wyrobów włókienniczych, które zdefiniowano w art. 7 wskazanego rozporządzenia.
- 2) Artykuł 7 ust. 1 rozporządzenia nr 1007/2011 należy interpretować w ten sposób, że nie wymaga on, aby na etykiecie lub oznakowaniu czystego wyrobu włókienniczego umieszczone było jedno z trzech wskazanych w tym przepisie określeń, a mianowicie „100 %”, „czysty” lub „wykonany w całości z”. W wypadku posłużenia się tymi określeniami mogą one być ze sobą łączone.
- 3) Artykuł 9 ust. 1 rozporządzenia nr 1007/2011 należy interpretować w ten sposób, że obowiązek wskazywania na etykiecie lub oznakowaniu nazwy i zawartości procentowej w masie całkowitej wszystkich włókien, z których składa się dany wyrób włókienniczy, nie ma zastosowania do czystego wyrobu włókienniczego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 283 z 28.8.2017.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 4 lipca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hamburg – Niemcy) – Wolfgang Wirth i in. / Thomson Airways Ltd.

(Sprawa C-532/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Transport – Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 – Artykuł 2 lit. b) – Zakres stosowania – Pojęcie „obsługującego przewoźnika lotniczego” – Umowa załogowej dzierżawy samolotu („wet lease”)]

(2018/C 301/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Wolfgang Wirth, Theodor Müller, Ruth Müller, Gisela Wirth

Strona pozwana: Thomson Airways Ltd.

Sentencja

Pojęcie „obsługującego przewoźnika lotniczego” w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, a w szczególności jego art. 2 lit. b), należy interpretować w ten sposób, że nie obejmuje ono przewoźnika lotniczego, takiego jak w postępowaniu głównym, który wydierżawia innemu przewoźnikowi lotniczemu samolot wraz załogą w ramach umowy załogowej dzierżawy samolotu („wet lease”), ale nie ponosi odpowiedzialności operacyjnej za loty również wówczas, gdy potwierdzenie rezerwacji miejsca w samolocie wydane pasażerom wskazuje, że lot jest wykonywany przez tego pierwszego przewoźnika.

⁽¹⁾ Dz.U. C 402 z 27.11.2017.